

ת"פ 57491/11/15 - מדינת ישראל, עו"ד אשכנזי נגד מ ק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57491-11-15 מדינת ישראל נ' ק
בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ ק

הנאשם

נוכחים:

ב"כ התביעה: עו"ד אשכנזי

ב"כ הנאשם: עו"ד ד"ר עמליה פרנק כהן

הנאשם

הכרעת דין

מבוא

1. המתלוננת והנאשם נשואים כעשרים וחמש שנים ולהם שלושה ילדים משותפים. האחת נשואה ומתגוררת בגיאורגיה והשניים האחרים קטינים כבני 9 ו-10 המתגוררים בבית ההורים. כתב האישום מייחס לנאשם ארבעה אישומים אשר יחד מגוללים סיפורה של אלימות נמשכת מצד הנאשם כלפי אשתו.

על פי האישום הראשון, בתאריך 18.10.15 סטר הנאשם למתלוננת בביתם ובנוכחות שני ילדיהם הקטינים.

על פי האישום השני, מספר חודשים עובר ליום 18.10.15, בביתם, סטר הנאשם למתלוננת על פניה מספר פעמים. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת סימנים בפניה.

על פי האישום השלישי, כשנה וחצי עובר ליום 22.10.15, על רקע ויכוח בנוגע לכספים ששלחה המתלוננת לבתם הבכורה, הכה אותה הנאשם בפניה ובמקומות שונים בגופה. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלוננת סימן שחור בפניה.

על פי האישום הרביעי, לאורך שנים עובר ליום 19.10.15, בהזדמנויות רבות, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת באומרו שיהרוג אותה.

2. הדיווח הראשוני למשטרה על אלימות כלפי המתלוננת התקבל ממעסיקתה, אישה בשם דבורה, בתאריך 19.10.15. לאחר בירור ראשוני ובעקבות אותה ידיעה, הגיעו שוטרי סיור אל בית המשפחה ומשם החלה החקירה.

3. מן הרגע הראשון שבו נחשפו הדברים לידיעת המשטרה, הביעה המתלוננת חשש גדול מן הנאשם. קיומו של פחד מהנאשם ועוצמתו צוינו על ידי השוטרים כולם החל מהראשון שפגש במתלוננת בביתה ועד לאחרון שהעיד בבית המשפט. גם כאשר בסופו של דבר מסרה המתלוננת גרסה מפלילה נגד הנאשם במשטרה, אמרה מפורשות כי היא חוששת מאד לשתף פעולה שמא יתגלה הדבר לנאשם. כן סירבה להצעה לפנות לבית המשפט להוצאת צו הרחקה, בשל החשש שדבר התלונה יוודע לנאשם, חששה מכך שהחומר יועבר לעיון עורך דינו של הנאשם וממנו אליו, חששה לערוך עימות ואמרה מפורשות שאם הנאשם ידע יהיו לה "בעיות" ובנוכחותו תפחד ולא תספר על אלימות. נאמנה לדבריה, בעת עדותה בבית המשפט ובנוכחות הנאשם, חזרה בה המתלוננת מן התוכן המפליל עליו סיפרה במשטרה ועשתה כל שביכולתה על מנת לנקות את הנאשם מכל אשמה. המתלוננת הגיעה ביחד עם הנאשם לכל הדיונים, ישבה סמוך ככל האפשר לצידו באולם בית המשפט ואימצה כל אפשרות שהועלתה על ידי ההגנה. למרות שינוי זה בעמדתה ולמען הנוחות תיקרא אשת הנאשם בהכרעת הדין בכינוי 'המתלוננת'.

4. לאורך ההליך כולו, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. לטענתו, לא תקף את המתלוננת, לא גרם לסימנים כלשהם על גופה ולא איים עליה.

5. בעת שמיעת הראיות, ריחף כל העת שמה של דבורה באולם הדיונים. דבורה העסיקה את המתלוננת בעבודות ניקיון. לטענת הנאשם, דבורה היא הכוח המניע העומד מאחורי הגשת התלונה, לא רק באופן טכני של הדיווח הראשוני למשטרה, אלא כמי שמושכת בחוטים ואף בעלת אינטרס כספי במעצרו. אומר כבר עתה כי אני דוחה את הטענה מכל וכל. טענת קנוניה לא הוכחה ולו בשמץ של ראיה והיא נותרה ספקולטיבית וחסרת בסיס.

6. לאחר ששמעתי את הראיות, עיינתי היטב במוצגים שהוגשו לעיוני והכל כפי שיפורט מיד בהרחבה, מצאתי כי העובדות בכתב האישום הוכחו במלואן מעבר לכל ספק סביר.

גרסאות המתלוננת במשטרה

7. דברי המתלוננת תועדו על ידי חוקרי משטרה שונים, חלקם בדוחות ובמזכרים וחלקם בהודעות. בפעם הראשונה, היה זה כאשר הגיע השוטר לדירתה של דבורה בעקבות דיווחה הטלפוני על כך שהנאשם מכה את המתלוננת. במעמד זה, שמע השוטר מדבורה כי בעלה של המתלוננת מכה אותה ומספר פעמים לא הגיעה המתלוננת לעבודה בשל המכות שספגה וסימנים שנותרו. המודיעה הוסיפה שהבחינה בעצמה בסימני אלימות מספר פעמים, על גופה ועל פניה של המתלוננת. בנוכחות השוטר, התקשרה דבורה אל המתלוננת כך שהשוטר יכול היה לשמוע את המתלוננת בעצמו, ללא תיווך ומבלי שהמתלוננת מודעת לכך שדבריה נשמעים. באופן האמור **אישרה המתלוננת שהנאשם מכה אותה** ולשאלה מתי היתה הפעם האחרונה השיבה "**אתמול**", היינו בתאריך 18.10.15. לאחר דברים אלו הגיעו שוטרים אל דירתה של המתלוננת. מבחינת המתלוננת והנאשם, לא היה מדובר בביקור צפוי או מתוכנן. המזכר **ת/1** מתאר הגעת המשטרה לבית הנאשם והמתלוננת בתאריך 19.10.15. לדירה הגיעו שני שוטרים אשר שוחחו בנפרד עם הנאשם ועם המתלוננת. השוטר אלין שוחח עם המתלוננת ושמע ממנה כי **ספגה אלימות פיזית בעבר אך לא בזמן האחרון**. לשאלה כיצד היתה אלימות בעבר בחרה שלא לענות (**ת/2**). השוטר שי אברהם הודיע לנאשם במה הוא נחשד ותיעד כי הנאשם החל

בצעקות בגרוזינית לאשתו וכי זו נראתה מפוחדת. כמו כן ציין כי הנאשם התיישב על הספה, חיבק את בתו, צעק בגרוזינית וסירב ללכת. השוטר כתב בדו"ח שהריח אלוהול מפיו של הנאשם וכי היה שיכור. עוד הוסיף השוטר אברהם כי שאל את המתלוננת אם הנאשם מכה אותה והיא נראתה לו מפוחדת, מתנשפת **"המשיכה לבהות ברצפה ולא ענתה"**. לשאלתו אם מעוניינת להגיש תלונה והשיבה בשלילה (ת/1 וגם עמ' 6 ש'30).

8. כעבור כשעתיים באותו יום, גבתה החוקרת נעה מנטש אוליברה את הודעתה הראשונה של המתלוננת ת/15. בפתח ההודעה מסרה המתלוננת כי היחסים עם הנאשם **"בסדר, נורמלי"**. המתלוננת נשאלה בדבר אלימות ואיומים אך לכל השאלות השיבה בקצרה **"לא"**. החוקרת ציינה בשני מקומות שונים בגוף ההודעה הקצרה כי **"המתלוננת נראית כמי שפוחדת להגיד את האמת"** ו- **"ממש חוששת"**. החוקרת שאלה את המתלוננת מדוע אינה מספרת את האמת והמתלוננת שתקה. במזכר שכתבה החוקרת בסיום גביית ההודעה ציינה כי המתלוננת נראתה חוששת מאד לשתף פעולה, וניכר כי היא פוחדת מבעלה (ת/8).

9. כעבור יומיים בתאריך 21.10.15 הוזמנה המתלוננת פעם נוספת למשטרה. אף הפעם מסרה לחוקרים בפתח המפגש כי אינה מעוניינת להגיש תלונה (ת/4). בדו"ח הפעולה מפרט החוקר אלעד כי המתלוננת הוכנסה לחדר החקירות ובנוכחותה נערכה שיחת טלפון עם המודיעה, דבורה. באותה שיחה חזרה דבורה וסיפרה על כך שהמתלוננת סיפרה לה על האלימות של הנאשם כלפיה אשר הותירה סימנים על גופה ועל הפחד ממנו. כן סיפרה שהנאשם נהג להשאיר את המתלוננת בבית ואסר עליה לצאת עד שיפחתו הסימנים. המודיעה עצמה סירבה להיות מעורבת. עם זאת, באותה שיחת טלפון שנערכה ברמקול ניסתה לשכנע את המתלוננת **"למסור עדות ולספר את האמת ומה עשה לה מ בעלה תוך הסבר חשיבות הענין ועדותה"**. אין צורך להתייחס לדבריה של דבורה כראיה לאמיתות תכנם, אף שהמזכר הוגש בהסכמה. די בעצם אמירת הדברים ובתגובה שחוללו אצל המתלוננת. כתוצאה משמיעת הדברים, הגיבה המתלוננת בסערות רגשות, בכתה ושבחה ואמרה שהיא פוחדת מן הנאשם, שיתעצבן עליה ויכה אותה. המתלוננת סיפרה על איומים מצידו של הנאשם ועל כך שהיא פוחדת שידע על כך שהגישה תלונה נגדו ושהיא חוששת לחייה (עמ' 16 ש' 22 ואילך).

10. בסיום השיחה נלקחה המתלוננת למשרד חקירות ובו חוקר דובר גרוזינית. חוקר המשטרה שב והסביר חשיבות חשיפת האמת, ורק לאחר שהמתלוננת בכתה ושוב נרגעה מסרה לחוקר באמצעות המתורגמן, כי היא פוחדת מן הנאשם וכי הוא מכה אותה ומאיים עליה. ההודעה שנגבתה במעמד זה תועדה ב-ת/16.

11. בהודעה זו סיפרה המתלוננת על כך שיום לפני מעצרו של הנאשם **"לא היה משהו גדול, דוגמא מרביץ לי, הוא צועק נתן לי סטירה"** (עמ' 1 ש' 14). לדבריה הפעם הקודמת שהכה אותה היתה **"לפני כמה חודשים אולי שנה"**. המתלוננת אישרה שהנאשם היכה אותה ופעמים רבות הגיעה לעבודה עם סימני מכות וסיפרה למעסיקו עליה על האלימות שהיא סופגת. לשאלה כמה זמן מ מרביץ או פוגע בה השיבה **"כל הזמן, אני מפחדת ממ ואני לא רוצה שאני מספרת את זה ואני לא רוצה שמ ידע שאני אמרתי כי אני לא רוצה בעיות כי מ יעשה בעיות אם הוא ידע שדיברתי ואני מפחדת ממ שאם הוא ידע שדיברתי אתכם יהיה לי בעיות ממנו. איך שהתחתנו הוא כבר היה מרים יד וגם בטיביליסי בגרוזיה היה מרביץ לי כן. ופה בישראל אבל בזמן האחרון קצת היה מרביץ לא כל יום רק מתי שהוא עצבני היה מרביץ לי, לפעמים פעם בארבע חודש או בשנה אולי אני לא מדייקת אבל יכול להיות שגם אני הייתי אשמה [...] כשהייתי שולחת לילדה הגדולה בשקט כסף הוא היה כועס עלי [...] מתעצבן שהייתי שולחת לבת יותר כסף ואז הוא היה כועס ומרביץ לי"** (ת/16 עמ' 2 ש' 36 ואילך). המתלוננת נשאלה כיצד הכה אותה הנאשם והשיבה **"היה נותן לי מכות עם היד פעם ביד ופעם בפרצוף, בעיטות הוא לא היה נותן, רק מכות ביד שלו בפרצוף פנים ובידיים ובגוף שלי ואיפה שהיה פוגע, פוגע כשהוא היה עצבני היה נותן לי מכות בגוף"**

ואיפה שהיה פוגע היה פוגע". לגבי איומים סיפרה "הוא היה אומר לי שאם לא תעשי ככה או אם תעשי ככה אני יהרוג אותך... ככה היה אומר אבל אף פעם לא עשה הוא רק מפחיד אותי ואחרי יום יומיים היה אומר לי אני עשיתי טעות מצטער" (שם, בעמ' 3 ש' 68).

12. על החשיפה באוזני דבורה העידה המתלוננת כי דבורה ומעסיקות אחרות הבחינו בסימנים הכחולים והשחורים שעל גופה ועל פניה וכששאלו "אז סיפרתי" (עמ' 3 ש' 83 ואילך). המתלוננת מסרה שמות המעסיקות, להן סיפרה על האלימות. המתלוננת סיפרה שאין זו הפעם הראשונה שדבורה פעלה בעקבות האלימות. לדבריה סיפרה לה חצי שנה לפני מתן העדות במשטרה ובתגובה דבורה התקשרה לנאשם והטיחה בו מדוע הוא מכה (שם בש' 100).

13. חששה של המתלוננת נאמר ברורות מפיה ובנוסף, ציין החוקר לאורך גביית ההודעה כי המתלוננת בכתה (ת/16 עמ' 2 ש' 21), נראתה מבוהלת, נסערת ושבה ואמרה שהיא פוחדת לדבר עם המשטרה כי בעלה איים עליה והיא חוששת שמא ידע שמסרה נגדו תלונה. מאותו טעם סרבה לעריכת עימות ואף הודיעה כי במידה ויערך עימות כזה, תכחיש שסיפרה שתקף אותה (ת/4).

14. למחרת, 22.10.15, גבתה החוקרת אלינה וסקין את הודעתה השלישית של המתלוננת ת/17. בחקירה זו אין חידוש או תוספת מהותית. גם הפעם עולה ברורות מההודעה קיומה של אלימות וקיומם של סימנים כתוצאה מן האלימות. כמו כן עולה ברורות ניסיונה של המתלוננת להמעיט מחומרת הדברים ככל יכולתה. כאשר נשאלה מה קרה ביום שקדם למעצרו של הנאשם (18.10.15) השיבה "בעל היה קצת עצבני וזהו" ולשאלה כיצד התבטאה העצבנות הדגימה **סטירה** והשתמשה במילים "קטן ככה" (ש' 26-29 וראו גם בחירת המילים המצמצמת בש' 65-77). המתלוננת סיפרה על הסטירה שהותירה סימנים ועל בכיה באירוע שהתרחש כחצי שנה או שנה קודם לכן. גם ביחס לאירוע זה ניסתה לצמצם. למרות חוסר רצונה הניכר להכביר בפרטים ולהחמיר מצבו של הנאשם, סיפרה בכל זאת על כך שהנאשם "עשה בלגן" שנה וחצי קודם לכן כאשר שלחה כסף לרגל נישואי ביתם הבכורה **והכה אותה בידיים, בפנים, בגוף וגרם לה לסימנים שחורים בפנים אשר בעקבותיהם לא הלכה לעבוד במשך שבוע** (ש' 112 ואילך).

גם במהלך הודעתה זו חזרה ואמרה המתלוננת שהיא מפחדת מאד מהנאשם (ש' 57).

עדות המתלוננת והעדפת גרסתה במשטרה על פני עדותה

9

18. המתלוננת העידה כעדת תביעה ובמהלך עדותה הוכרזה עדה עוינת (עמ' 58). הכרזה זו באה לאחר שהמתלוננת חזרה בה מן התוכן המאשים כלפי הנאשם באלימות פיזית ומילולית ותחת זאת העידה ששיקרה במשטרה, בעצת דבורה, במטרה לפתור את בעיותיה הכלכליות. בתחילת עדותה בבית המשפט אמרה ש"אין שום בעיה בבית" ותיארה את הנאשם כאדם האוהב את משפחתו ומפרנס אותה (עמ' 55). המתלוננת העידה "לא הייתה לנו אלימות אף פעם, מעולם לא רבנו" (עמ' 56 ש' 22). לדבריה היתה מצויה בחובות ודבורה הזמינה משטרה והסבירה לה מה צריך לעשות "כדי לגמור חובות" (עמ' 56 ש' 3). הגשת התלונה נועדה לסייע בהתמודדות עם החובות בדרך כלשהי ונעשתה בעצת דבורה ובעצת השוטרים (עמ' 56 ש' 22).

19. היפוך גרסתה של המתלוננת חייב בחינה זהירה של הודעותיה במשטרה והשוואתן אל עדותה בבית המשפט.

20. בחנתי בקפדנות את עדותה של המתלוננת הן בעת מתן העדות בבית המשפט והן בקריאה חוזרת של

הפרוטוקול, על מנת לבחון האם החזרה מהתוכן המפליל היא גרסת האמת. שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שלא זהו המצב. השתלשלות הדברים במשטרה עד קבלת תלונה, מצבה הנפשי של המתלוננת, שתי עדות ששמעו על אלימות נמשכת והבחינו בסימנים, דרך מתן האמרה, הפרטים שנמסרו, כולם מלמדים על אישה שהיא קורבן לאלימות נמשכת המלווה בפחד המבוסס על ניסיונה, ממה שיתרחש אם תחשוף המעשים.

21. אציין כי בעת שקיבלתי את הודעות המתלוננת כמוצגים, ציינתי כי קבלתן בכפוף להעדת גובי ההודעה. למרות זאת, החוקרת שגבתה את ההודעה **ת/17** לא הוזמנה לעדות ואיש מן הצדדים לא התייחס לכך. מצד המאשימה מדובר במחדל, שכן כאשר מוגשת הודעה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, יש להוכיח מתן האמרה ויש להשמיע עדותו של גובה ההודעה לגבי נסיבות גבייתה ועל היותה חופשית ומרצון. מצד ההגנה לא הועלתה כל טענה בסיכומים, ודומה כי הסנגורית מחלה על הפגם. בפועל, ההודעה הוקלטה וקלטת השמע הוגשה (**ת/17א**), אם כי מבלי להתייחס לנושא הקבילות הטכנית של ההקלטה. קיימת אם כן ראייה מסויימת לכך שהאמרה נמסרה, אולם בשל המחדלים ועל אף שהסנגורית לא העלתה כל טענה, אייחס להודעה זו משקל פחות מאשר להודעה **ת/16**.

22. לאחר עיון מדוקדק בהודעות ושמיעת עדותה של המתלוננת ותשובותיה בחקירתה הנגדית הן לתובע והן לסנגורית, אני מעדיפה בבירור את האמור בהודעה **ת/16** ואת האמור בהודעה **ת/17** (בכפוף להסתייגות לגבי משקלה) על פני הודעתה הראשונה במשטרה **ת/15** ועל פני עדותה בבית המשפט.

23. לעצם אמירת הדברים בעלי התוכן המפליל לא נותרה מחלוקת של ממש. המתלוננת עצמה אישרה אמירת החלקים המהותיים בהודעות באופן שעונה על הדרישה להוכיח את עצם מתן האמרה, ראו בהקשר זה ההלכה שבע"פ 440/87 **חדד ואח' נגד מדינת ישראל**, פ"ד מג(1) 1989. המתלוננת אישרה שאמרה במשטרה שהנאשם הכה אותה (עמ' 59 ש' 6 ובעמ' 66 ש' 21), אישרה שאמרה שהנאשם סטר לה כאמור באישום הראשון (עמ' 66 ש' 23 ובעמ' 68 ש' 7), אישרה את תלונתה על האלימות מושא האישום השני (עמ' 63 ש' 11), אישרה את תלונתה על האלימות מושא האישום השלישי (עמ' 69 ש' 16 וש' 19) ואישרה גם את האיומים מושא אישום רביעי (עמ' 72 ש' 4).

בנוסף, שמעתי את גובה ההודעה **ת/16** ואת ההקלטה של ההודעה **ת/17**. זיהיתי בוודאות את קולה של המתלוננת באותה הקלטה והתרשמתי כי ההודעה **ת/16** וההשוואה בין ההודעה **ת/17** להקלטה **ת/17א** מלמדים על תיעוד נאמן של הדברים שנאמרו. יש לציין כי במזכרים ובהודעות תועדו גם נתונים לטובת הנאשם באופן המחזק אותנטיות התיעוד.

24. על נסיבות מתן האמרה ת/16 כתב החוקר אלעד מזכר בזמן אמת (**ת/4**) וכן העיד בבית המשפט ועל בסיס אלו אני קובעת שמדובר בנסיבות השוללות חשש כי הדברים נאמרו בשל לחץ או כפיה בין מצד החוקרים ובין מצד דבורה. אמנם נדרש שכנוע של החוקרים ושל דבורה אולם השכנוע כוון לכך שהמתלוננת תספר ולא על מנת להכתיב "מה" לספר. בסופו של דבר כאשר כבר נמסרו ההודעות **ת/16** ו-**ת/17**, נמסרו מרצונה של המתלוננת. לא רצונה של מי שמבקשת להעליל, אלא רצון מהוסס, רצון המלווה בחשש תמידי, אך מבלי שתוכן הדברים יושפע מאחרים. השוטר אלעד ציין כי המתלוננת הקשיבה לדברים ובכתה. בעדותו בבית המשפט חזר החוקר באופן מפורט על הדברים שתיעד במזכר ועל המאמצים שנעשו לגביית הודעתה של המתלוננת, לרבות העברתה לתחנה אחרת שם נמצא חוקר דובר השפה הגרוזינית (עמ' 19 ש' 14). הסנגורית הטיחה בחוקר את תזת ההגנה לפיה למתלוננת היה אינטרס מובהק שהנאשם יהיה עצור על מנת שתוכל לבצע פעולות כספיות שלא על דעתו. על כך השיב העד שלו אכן היו הדברים נכונים, המתלוננת לא היתה מתחמקת מלמסור תלונה,

לא היתה טוענת שהיא פוחדת להתלונן ולא היתה חוששת מביצוע עימות (עמ' 39 ש' 21-19). דבריו מקובלים עלי.

בסיכומיה ביקשה הסנגורית לקבוע כי באותה שיחה התקיים וויכוח בין דבורה לבין המתלוננת שבו ניסתה דבורה לשכנע את המתלוננת למסור תוכן מפליל, אך הוויכוח לא תועד. טענה זו מבוססת לכל היותר על תשובותיה של המתלוננת בחקירה נגדית לסנגורית. אלא שבתשובות אלו אינני נותנת אמון, שכן הן נועדו בבירור לנקות את הנאשם מכל אשמה, לרצות את ההגנה, ולהבהיר שהמתלוננת ניצבת לטובתו. לאחר ששמעתי הן את המתלוננת והן את החוקר, לא מצאתי כי נפל פגם בתיעוד שערך החוקר בזמן אמת או כי השמיט ממנו חלקים כלשהם.

25. אשר לתוכן ההודעות, בחנתי את ההודעות גופן, הגיון הפנימי, הפירוט, הסבירות ורמת הבהירות וכן את השתלשלות מסירת ההודעות, תוך השוואתן לעדויות חיצוניות, וקיומן של ראיות לחיזוק ומצאתי כי שתי ההודעות בעלות התוכן המפליל מהימנות וניתן לבסס ממצאים עובדתיים בהסתמך על האמור בהן, כל הודעה בהתאם למשקלה השונה.

26. אני מעדיפה בבירור ובאופן חד משמעי את הדברים שמסרה המתלוננת בהודעתה במשטרה על פני הדברים שמסרה בבית המשפט וזאת מן הטעמים הבאים (שישה במספר):

א. לא בכדי פירטתי בהרחבה גלגולו של הדיווח למשטרה עד לכלל מסירת ההודעה המפלילה. השתלשלות הדברים מלמדת רבות על חוסר רצונה של המתלוננת להפליל וחוסר רצונה לשתף פעולה עם המשטרה ועל הפחד המרחף כל העת מפני הנאשם, באופן ששולל כל אפשרות לטענת עלילה. לו רצתה המתלוננת להביא למעצרו, הייתה מדווחת על אלימות ללא כל צורך בשכנוע מצד החוקרים או מצד המעסיקה. לו היה מדובר בתכנית שנועדה להשיג רווחה כלכלית באמצעות מעצרו של הנאשם, בין שהתכנית נולדה מראש ובין בשיחה עם דבורה, הרי לפחות מאותה נקודה ניתן היה לצפות כי המתלוננת תרחיב ותספר ללא היסוס על אירועי אלימות. לא כך היה.

ב. קיומה של ראיה מחזקת בדמות עדותה של שרונה על סימני אלימות ועל דברי המתלוננת כי נגרמו על ידי הנאשם (ועל כך בהרחבה בהמשך). כאשר עומתה המתלוננת עם דברי שרונה, לפיהם המתלוננת סיפרה לה על אלימות ועל מקור הסימנים, לא מצאה לכך הסבר של ממש. המתלוננת הכחישה שאמרה הדברים אולם לצד זאת, הבהירה ששרונה אינה משקרת (עמ' 63 ש' 25,27, עמ' 64 ש' 1). לב הענין מבחינת המתלוננת הודגם יפה בתשובתה בהקשר זה "**אין אני יודעת מה אמרה שרונה, לא אמרה בכלל. לא הרביץ הבעל**" (עמ' 64 ש' 4). לשון אחרת, כל העובדות אינן חשובות, יכול להיות ששרונה אמרה, יכול להיות ששרונה לא אמרה, העיקר הוא שנקודה אחת תישאר ברורה ונחרצת מפיה של המתלוננת - "לא הרביץ הבעל".

ג. עדותו של השוטר דויד ודוח הפעולה שנכתב בזמן אמת **ת/7** המתעדים אמרה של המתלוננת, מבלי שידעה שהדברים נשמעים על ידי איש משטרה. בנוכחות השוטר דויד, התקשרה דבורה אל המתלוננת והשוטר שמע את המתלוננת אומרת לדבורה שהנאשם הכה אותה אתמול בלילה. אמרה זו, היא אותנטית ובעלת משקל רב. במקום מוגן, כאשר המתלוננת אינה חוששת כי יהיה בדברים לסבך את הנאשם, היא מספרת בגילוי על האלימות שהתרחשה ביום הקודם.

ד. כה רב היה רצונה של המתלוננת בעת עדותה בבית המשפט להרחיק את הנאשם מדבר אלימות, ששללה אלימות בטיביליסי, אף שבענין זה, הודה הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה (עמ' 73 ש' 9).

ה. הסבריה של המתלוננת לסתירה בין גרסאותיה במשטרה לעדותה בבית המשפט לא שכנעו אותי כי גרסתה בבית המשפט היא הנכונה. המתלוננת ניסתה כל הסבר אפשרי, ללא אבחנה אם ההסברים סותרים זה את זה ובלבד שהמסקנה מכל אחד מהם תהיה שהנאשם לא עשה דבר ולא פגע בה מעולם. הבדלי הגרסאות, חלקם באותו משפט ממש, אינם מלמדים על פגם במהימנות אלא על מצוקה.

בין ההסברים לשינוי האמרות העידה שעשתה כן משום שהשוטרים אמרו (עמ' 59 ש' 7) וכן שהפלילה כי השוטרים אמרו שלא יהיו בעיות (עמ' 56 ש' 25), אמרה שהפלילה כי רצתה שיעצר וכך תסדר עניינה הכלכליים (עמ' 62 ש' 5) ואמרה שהפלילה כי השוטרים הבטיחו שכך תביא לשחרור הנאשם (עמ' 66 ש' 21, עמ' 85 ש' 17). אמרה שהשוטרים הכריחו (עמ' 63 ש' 17) ואמרה שהפלילה כי השוטרים הבטיחו דווקא לשחרר (עמ' 56 ש' 29). אמרה שסיפרה את האמת (עמ' 61 ש' 15) ואמרה ששיקרה (עמ' 62 ש' 18). הסבירה שרצתה שהנאשם יעצר כי כך תוכל לקבל עזרה בשכר דירה ועזרה של עובדים סוציאליים (עמ' 62 ש' 9) ובאותה נשימה אמרה שלא רצתה שהנאשם יעצר (עמ' 62 ש' 13). אמרה שפעלה על פי הנחית דבורה (עמ' 84 ש' 5) ומאידך אמרה שאמרה דברים כי היתה בלחץ ולא ידעה מה להגיד (עמ' 87 ש' 3).

כשנשאלה על ידי התובע כיצד תלונה על אלימות נגד בעלה תעזור לה להתמודד עם החובות ענתה שבזמן שבעלה יהיה עצור היא "תסדר את העניינים", תפתור את בעיותיה ואז הוא (הנאשם) ישוחרר (עמ' 61 ש' 29). המתלוננת לא הסבירה כיצד "תסדר את העניינים". למותר לציין כי ההסבר בדבר רצון להתיר בעיית החובות בעת המעצר, אינו מתיישב עם שלילת כל אלימות בהודעתה הראשונה. לו אכן היתה 'תכנית על' להרחקת הנאשם מן השטח, אין כל הסבר ליומיים שחלפו בין שתי ההודעות.

עוד יש לציין כי קיומם של חובות כהסבר לתלונה, אינו מתיישב עם דיווח לשתי מעסיקות על אלימות בתקופות קודמות בהרבה להגשת התלונה. עצם אמירת הדברים בעבר לשתי עדות נפרדות, מנתק את הקשר בין אלימות לבין מצב כלכלי אקוטי עובר לדיווח למשטרה.

ההסבר היחיד ההגיוני להתפתחות האיטית בחשיפת הדברים, מדיווח ראשונה על אלימות בעבר, ועד דיווח על אלימות נמשכת ועל סימניה, הוא פעולות החקירה שנקטו השוטרים, זימונה החוזר של המתלוננת וקיומן של שיחות עם דבורה ועם שרונה באופן שהמתלוננת שמעה כי אחרות סיפרו על אלימות ועל הסימנים בהם הבחינו ועל הדברים ששמעו מן המתלוננת עצמה לאורך השנים.

ו. המתלוננת לא החמירה את מצבו של הנאשם וניסתה כל העת לצמצם מחומרת הדברים. כך למשל שללה בעיטות, שללה איומים בכלי או בנשק, ניסתה לגמד האיומים בכך שציינה שמעולם לא מומשו ואף היא עצמה "אומרת דברים" ואף קיבלה על עצמה אשמה בגרימת המעשים. לא מדובר בהודעתה של מי שניסתה להפליל את הנאשם או לסבכו. למעשה מתוארת בהודעה זו שיגרת אלימות ופחד שהמתלוננת השלימה איתה ואף מצאה לה צידוק.

דבר מה לחיזוק הודעותיה המפלילות של המתלוננת

העדה שרונה

27. שרונה מתגוררת בקרבת מקום למתלוננת ולשתיים היכרות מגינת משחקים בה היו נפגשות בעת שהילדים שיחקו. במהלך החקירה מסרה המתלוננת שסיפרה על אלימות לשרונה ולכן התקשר החוקר אלעד לשרונה ותיעד את תוכן השיחה במזכר ת/3 מיום 22.10.15. המזכר הוגש בהסכמה. במזכר אמרה שרונה כי "**פעמים רבות בעבר ראתה את ל [...]** ול סיפרה לה פעמים רבות שבעלה נוהג לשתות אלכוהול ולהרביץ לה

עמוד 7

כל יום באופן קבוע. כמו כן הוא זה שגרם לה סימני אלימות שראתה עליה והיה אף נוהג להרביץ לה ולהכריח אותה לצאת ולקנות לו וודקה ואלכוהול. לדבריה ראתה פעמים רבות בעבר את ל יורדת למטה לגינה עם ילדיה עם סימנים כחולים סימני אלימות בפנים ופנסים כחולים בעיניים ממכות שבעלה הכניס לה בבית [...]."

28. בבית המשפט לא היתה שרונה נלהבת להעיד וזאת בלשון המעטה. העדה הביעה תרעומת על התובע שזימן אותה לעדות, חזרה ואמרה שאינה מכירה את הנאשם ולא ראתה אותו מכה את המתלוננת (עמ' 46 ש' 30). העדה מסרה כי כבר כאשר התקשר השוטר בשלב החקירה, כעסה על עירובו בענין והדברים אכן מתועדים ב-**ת/3**. על אף חוסר הרצון, סיפרה על ההיכרות בינה לבין המתלוננת ואישרה כי הבחינה בסימני אלימות. לדבריה שאלה את המתלוננת מה קרה וזו השיבה שנפלה ו"**פעם אחת נפלטה לה משהו עם בעלה...**" (עמ' 46 ש' 14). לאחר שרוענן זיכרונה ולאחר שעיינה במזכר **ת/3** השיבה שכאשר ישבה בגינה עם המתלוננת, סיפרה המתלוננת שבעלה נוהג לשותות וגם "**על הלהרביץ - זה מה שסיפרתי קודם**" (עמ' 46 ש' 23).

29. העדה שללה את הדברים שכתב מפיה החוקר אלעד במזכר **ת/3** בכל הנוגע לריבוי הפעמים ולהתנהגות האלימה ב'אופן קבוע' (עמ' 47 ש' 8 ו-25). העדה לא הוכרזה עדה עוינת ולא היה צורך של ממש בכך שכן המזכר **ת/3** הוגש כאמור בהסכמה. עם זאת, גם לו קבעתי, בניגוד לאותו מזכר, כי מדובר בסימן כחול אחד על פניה של המתלוננת ובדיווח אחד בלבד כי סימן זה מקורו בנאשם, די בכך לשמש חיזוק משמעותי לעדותה של המתלוננת. יש בכך להעיד על כך שכבר בעבר ועוד לפני התלונה במשטרה, אשר מיוחסת להתערבותה של דבורה, סיפרה המתלוננת לאדם נוסף על אלימות והסיפור היה מלווה בסימן חיצוני. יש בכך להעיד על כך שהמתלוננת סיפרה על אלימות ללא כל קשר לעיתוי כלכלי מסוים וללא כל קשר לקונספירציה עם דבורה. במובן זה עדותה של שרונה היא חיזוק משמעותי גם בצורתה ה"רזה". אציין כי לא מצאתי סיבה שלא לקבל את המזכר כפי שהוא, ומאחר והוגש בהסכמה הרי שהסנגורית לא חלקה על עצם אמירת הדברים על ידי שרונה, כפי שנכתבו על ידי החוקר.

ראשית הודייה של הנאשם

30. בעדותו הראשית נשאל הנאשם על ידי באת כוחו האם הוא אדם עצבני. הנאשם השיב "**ל אמרה גם אני שותה כל יום [...]** אני נראה שאני שותה כל יום אלכוהול? אני חי בן אדם, לא עצבני ולא כלום, אם הייתי עצבני פעם אחת נראה לי, פעם אחת בזמן הזה יכול להיות מרביץ פעם אחת, אף פעם אני לא הרבצתי לילדים שלי" (עמ' 95 ש' 20). לכל הפחות מדובר בראשית הודייה. הנאשם מכחיש בתוקף אלימות כלפי ילדיו אך מאשר אפשרות שהכה פעם אחת את המתלוננת. למעשה, גם בהודעתו במשטרה אישר אלימות חד פעמית, אם כי טען שמדובר באירוע לפני שנים רבות בטיביליסי (**ת/6** עמ' 2 ש' 31). אציין כי הודעה זו נגבתה ברוסית ולא בשפת אמו של הנאשם).

מצבה הנפשי של המתלוננת ופחדה מן הנאשם

31. שוטרי הסיור אלירן כהן ושי אברהם היו הראשונים שפגשו במתלוננת. השוטר אברהם העיד שעבר זמן רב למדי מהרגע שהודיעו שמדובר במשטרה ועד שפתחו לו את הדלת. כאשר נפתחה הדלת, נראתה לו המתלוננת נסערת ולא שיתפה פעולה (**ת/1** וגם עמ' 6 ש' 28). החוקרת נעה מנטש אוליברה שגבתה את הודעתה הראשונה של המתלוננת **ת/15** בה הכחישה אלימות, מצאה לכתוב הערה ב-ש' 19 להודעה כי המתלוננת נראית כמי שפחדת להגיד את האמת. כמו כן מיד בסיום גביית העדות החוקרת מנטש כתבה את המזכר **ת/8** בו ציינה כאמור כי המתלוננת נראתה חוששת מאוד לשתף. השוטרת התרשמה כי "**החשש היה בעיניה, היא**

היתה מסוגרת בתוכה, ניכר כי היא פוחדת מבעלה. בעדותה בבית המשפט הוסיפה כי בדרך כלל אינה מתעדת התרשמות ממתלוננת אלא אם כן מדובר במקרה חריג וככל הנראה כך היו פני הדברים במקרה הנוכחי (עמ' 52 ש' 27-28).

כחוט השני ולאורך כל הודעתה **ת/16** חזרה המתלוננת ואישרה שהיא מפחדת מהנאשם ומפחדת שיידע כי התלוננה וסיפרה לחוקרים על מעשי האלימות שייחסה לו (ש' 23 וש' 31, וש' 36-38, ש' 60, ש' 93, ש' 104, ש' 112). ההודעה **ת/16** משתרעת על פני שלושה וחצי עמודים בהם ניתן למצוא חמש-עשרה פעמים את המתלוננת אומרת או מאשרת שהיא פוחדת מהנאשם. כאשר התבקשה בעדותה להסביר מדוע אמרה שהיא פוחדת השיבה שאמרה כך "בגלל החובות ובגלל השקרים שאמרתי" (עמ' 59 ש' 8). עיון בהודעות עצמן מלמד באופן ברור שהפחד נקשר בנאשם ובדאגה שמא יגלה דבר התלונה ומצבה של המתלוננת יחמיר אף יותר בעקבותיה. אני דוחה מכל וכל את טענת ההגנה לפיה לו היתה המתלוננת חוששת לא היתה מסתבכת בחובות וממשכנת זהב שלא על דעת בעלה. ראשית כלל לא שוכנעתי בקיומם של חובות ולכל היותר העידה המתלוננת על חוב בסכום לא גבוה לדבורה. לא שוכנעתי כי מושכן זהב, לא שוכנעתי שהדבר נעשה שלא בידיעת הנאשם וכל שיש בענין זה הוא דברי הנאשם לבדו. שנית, גם לו היו הדברים כך ממש, אין סתירה בין פחד מאלימות לבין ניסיון להתקיים בצל הפחד, לרבות קבלת הלוואות ועשיית פעולות כלכליות.

דבורה

32. אין מחלוקת כי דבורה היא שיזמה הפנייה למשטרה ודיווחה על כך שהמתלוננת היא אישה המוכה על ידי בעלה. לשיטת ההגנה, דבורה רקחה עלילה נגד הנאשם שכן הלוותה כסף למתלוננת ולא קיבלה בחזרה את הקרן בצירוף ריבית נשך כפי שדרשה. על פי תזה זו, הגשת התלונה הייתה אמורה להביא לפתרון הנושא הכלכלי בין דבורה לבין המתלוננת. דבורה עצמה, הוספה באיחור כעדת תביעה, אך לאחר שהתברר כי מדובר באישה מבוגרת הסובלת מבעיית לב, וויתרה המאשימה על עדותה. הסנגורית ביקשה לזמנה לחקירה, אולם לאחר שהעדה לא התייצבה ולאחר שגם הסנגורית התרשמה מקיומה של בעיה רפואית, ויתרה ההגנה בהגינותה על הבאתה של העדה בצו. הצדדים הגיעו להסכמות כי אי זימונה של העדה לא יזקק לחובת מי מהצדדים וכי "היתה לדבורה מעורבות משמעותית לגבי מתן עדויות המתלוננת בכך שביצעה פעולת שכנוע כי המתלוננת תמסור עדות נגד בעלה". לגבי הנושא הכלכלי כל צד יטען כפי מיטב שיקול דעתו.

33. המזכרים המתעדים את דבריה של דבורה (**ת/4, ת/7, ת/11**) הוגשו בהסכמה, כך שאמרות אלו התקבלו גם לעצם האמרה וגם לאמיתות תכנן. המזכר **ת/11**, מתעד אמרה של דבורה לפיה הבחינה מספר פעמים במתלוננת עם חבלות בפניה ותקופה מסוימת, שלושה חודשים עובר לאוקטובר 2015, לא הגיעה המתלוננת לעבודה תקופה של שלושה שבועות ואמרה ש"**בעלה נתן לה מכות**". כן מסרה שבמהלך השנים הבחינה מספר פעמים בסימני אלימות על גופה ובפניה של המתלוננת. הסנגורית סירבה תחילה להגשת המזכר אולם לאחר שעברה על תכנו פעם נוספת בבית המשפט הוגש המזכר בהסכמה וללא הסתייגות.

34. בנוסף, לא הוכח דבר מכל הנטען לגבי עלילה פרי יוזמתה של דבורה. לא הוכח כי קיומה של הלוואה (שדבר קיומה הוסכם בין הצדדים) קשור בדרך כלשהי להגשת התלונה. וודאי שלא הוכחה דרישה לריבית נשך. לא הוכח כי דבורה יכולה היתה להרוויח דבר כלשהו ממעצרו של הנאשם ולא הוסבר מהו אותו מנגנון לקבלת הרווח. לא הוכח כי המתלוננת יכלה להרוויח יתרון כלכלי כלשהו ממעצרו של הנאשם, שהוא המפרנס העיקרי ולא הוסבר כיצד יתרחש אותו יתרון כלכלי מיד בעקבות מעצרו של הנאשם. לא הוכח כי בפועל תרם המעצר להשבת אותה הלוואה. למותר לציין כי הנאשם עצמו לא ידע דבר על קיומה של הלוואה לדבורה מידיעתו

האישית שכן העיד שלא הכיר כלל את דבורה. לכך יש להוסיף כי המתלוננת, על אף רצונה להרחיק כל אשם מן הנאשם, לא אישרה תכנית קשר בינה לבין דבורה, לא אישרה כוונה של דבורה לאינטרס אישי כלשהו, אלא העידה שדבורה רצתה לסייע לה, עזרה שבפועל לא הביאה מזור למתלוננת (עמ' 78 ש' 10). כל שיש אם כן הוא תיאוריה של הנאשם אשר לא נתמכה בדבר.

35. זאת ועוד - ההסבר המייחס לדבורה כוונות עלילה, אינו מתיישב עם חששה של דבורה ממסירת התלונה. דבורה הודיעה למשטרה על האלימות המופעלת כלפי המתלוננת אולם בה בעת הודיעה כי אינה רוצה להיות מעורבת בתיק והיא עצמה חוששת מאד מן הנאשם (וראו גם התרשמותו של השופט דויד שצוינה ב-7/ת כי דבורה עצמה חוששת מן הנאשם והאמור במזכרים 10/ת ו-12/ת לגבי סירובה של דבורה להגיע למשטרה והחשש שלה כי תיפגע על ידי הנאשם). טענת העלילה אינה מתיישבת עם הצורך של דבורה לשכנע את המתלוננת.

גרסת הנאשם

36. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. בעדותו טען שלא היכה את אשתו, לא גרם לסימנים על גופה ולא איים עליה (עמ' 92 ש' 18). הנאשם הסביר בעדותו הראשית כי לדעתו אשתו הגישה תלונה בשל חובות בסך עשרות אלפי שקלים, בשלהם דרשו ממנו המלווים שונים השבת הכסף ואף הגיעו אל ביתו והודיעו כי בכוונתם להרוג אותו (עמ' 93 ש' 5). בחקירתו הנגדית טען שהנושים איימו על אשתו **"רצו לחנוק אותה ובגלל זה התבלבלה לא ידעה מה לעשות ובגלל זה עשתה מה שעשתה"** (עמ' 99 ש' 10). המתלוננת עצמה לא העידה על נושים ולא על איומים. החוב היחיד שצוין על ידי המתלוננת בארץ הוא חוב לדבורה בסך 1,500 דולר, ממנו הוחזרו \$500. הסנגורית טענה שלמתלוננת חובות בשוק האפור והמתלוננת מיהרה לאשר (עמ' 80 ש' 14). עם זאת, כאשר התבקשה המתלוננת לפרט מהם אותם חובות, סיפרה על כך שנותר חוב בסך \$1,000 לדבורה חובות בגרוזיה וחובות בבנק (עמ' 80 ש' 20, עמ' 81 ש' 1). שוק אפור ומלווים תוקפנים לא נזכרו בתשובותיה. טענת הנאשם בדבר חובות בשיעור עשרות אלפי שקלים וקיומם של מלווים בריבית לא נתמכו ולו בבדל ראיה. לא נטען וממילא לא הוגשה לבית המשפט ראיה לכך שהנאשם הגיש תלונה בשל איומים על חייו או בגין סחיטה. זאת ועוד, הפתרון עליו הצביע הנאשם לבעיית חובותיה של המתלוננת הוא גירושין, שבאמצעותם יהיה חייב בתשלום דמי מזונות בסך אלפי שקלים בכל חודש (עמ' 93 ש' 24). אין כל קשר בין הגשת התלונה במשטרה לבין הליך גירושין. הנאשם לא יכול היה להסביר כיצד מעצרו יסייע למתלוננת בהשבת אותם חובות בלתי מוכחים (עמ' 111 ש' 23 ואילך).

אפשרות נוספת שהעלה הנאשם היא כי התלונה הוגשה במסגרת "קומבינה" שעשתה דבורה עם המתלוננת (עמ' 92 ש' 6, עמ' 90 ש' 27) או בשל כך שלדבורה היה משהו נגדו (עמ' 94 ש' 17). טענות אלו נותרו בעלמא. לא ברור מהו אותו דבר שיש לדבורה נגד הנאשם, מהי אותה "קומבינה" ובוודאי שלא הובאו תימוכין לטענות. הטענה כי לדבורה יש דבר מה נגד הנאשם מחוסרת בסיס שכן הנאשם עצמו טען להעדר היכרות עם דבורה (עמ' 91 ש' 15).

אפשרות שלישית העלה הנאשם כי התלונה הוגשה כי **"הם רצו לקחת את הכסף שלי"** (עמ' 112 ש' 6). ביתר פירוט מדובר בטענה בדבר משכון זהב וגניבת 4,000 יורו או 4,500 יורו (הנאשם טען פעם כך ופעם כך ראו עמ' 111 ש' 24 ועמ' 93 ש' 12) אף בענין זה לא הוכח כי "זהב" כלשהו נלקח על ידי המתלוננת בעת מעצרו של הנאשם ונותרה טענתו של הנאשם בלבד. מכל מקום, לדברי הנאשם מדובר בשרשרת זהב במשקל 100 גר' אותה רכשה המתלוננת (עמ' 103 ש' 19) ובסכום כסף שהותיר במגירות הבית. לא ברור מה צורך יש למתלוננת במעצרו של הנאשם לימים אחדים כדי לקחת את הזהב והכסף, אשר שניהם נמצאים בבית. הזדמנות ונגישות ממילא קיימות

למתלוננת שכן לדברי הנאשם הוא עובד מחוץ לבית מבוקר עד ליל.

37. אף אחת מן האפשרויות שהועלו על ידי הנאשם אינה מתיישבת עם החשש של המתלוננת להגיש תלונה ועם ההיסוס העצום ביחס לשיתוף הפעולה עם המשטרה.

38. עדותו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן כלל. הנאשם העיד על עצמו שאינו אדם עצבני וגם בכך ניסה להדוף טענות המתלוננת במשטרה לפיהן הוא מכה אותה כל אימת שהוא עצבני (עמ' 95 ש' 21). אלא שהדיונים בבית המשפט הדגימו כי הנאשם מהיר להתפרץ ולכעוס, אימפולסיבי ומגיב בתוקפנות. שוב ושוב התפרץ הנאשם לעבר התובע והעיר לו הערות בעלות גוון תוקפני ופעמיים מצאתי להעיר לנאשם ולהתרות בו שיחדל מכך (עמ' 96 ש' 25, עמ' 102 ש' 25-26). בפעם השלישית צוינו הדברים בהחלטה בה הוריתי לנאשם שלא להרים את קולו על התובע ולא לעשות לעברו תנועות (ראו החלטה בעמ' 105). החלטה זו באה לאחר שהתובע שאל את הנאשם אודות סימנים שנותרו על גופה של המתלוננת ולאחר שהנאשם הביע כעס נשאל אם הוא מרבה לכעוס על אשתו באותו אופן. הנאשם השיב **"אני לא כועס שום דבר... אני לא מתעצבן, אתה רוצה לראות מתי אני מתעצבן?"**. בהמשך כשהתובע חזר ושאל את הנאשם אותה שאלה בהקשר לסימנים על גופה של המתלוננת, התבטא הנאשם **"הוא [התובע] מרים קריזה"** והביע כעסו באזני המתורגמנית ובתנועות גוף (עמ' 106 ש' 15-16).

39. לצד הכחשת המעשים, בכל זאת, אישר הנאשם כבר בעדותו הראשית אירוע אחד שבו **"יכול להיות מרביץ פעם אחת"** (עמ' 95 ש' 22). ראשית הודייה זו מתווספת לאמור בהודעתו במשטרה בענין אפשרות של אלימות בעת שהיו צעירים בארץ מולדתם (ת/6 ש' 29). בעדותו בבית המשפט ניסה תחילה הנאשם להתכחש לאפשרות של אלימות כלפי המתלוננת בארץ מולדתם (עמ' 106 ש' 32). כשעומת עם הסתירה לא הצליח להשיב תשובות ענייניות ולבסוף טען שלא אמר את הדברים במשטרה (עמ' 107). בעקבות זאת הושמעה לו עדותו המוקלטת ת/17א בה הוא נשמע משיב בחיוב לשאלת החוקרת האם יכול להיות שהרים יד על המתלוננת בטיביליסי. בהעדר כל תשובה של ממש אמר הנאשם **"אני לא מבין מה הוא רוצה"** ולאחר שהדברים הושמעו פעם נוספת בהקלטה, לא השיב ותחת זאת טען שהיה עצור שבוע ללא אוכל וללא מים (עמ' 108 ש' 12). בשלב זה ובהעדר כל מוצא אחר, העלתה הסנגורית טענה באשר לקבילות ההקלטה. מאחר והדיסק הוגש בהסכמה הטענה נדחתה ונותרה על כנה ראשית הודייתו של הנאשם באלימות רחוקה בזמן. חשיבותה של הודייה זו, בראש וראשונה בכך, שאפילו לדברים אלו, בהם הודה הנאשם במשטרה, התכחשה המתלוננת בבואה להעיד בבית המשפט. יש בכך להדגים באופן ברור וגלוי כי המתלוננת שללה הכל מכל וכל, ללא קשר למציאות. זאת ועוד, קיומה של אלימות בעבר, מהווה חיזוק ראייתי, גם אם לא בעוצמה רבה, להתרחשות אלימות בתקופה האחרונה כאמור בכתב האישום. הכחשת האמרה והעדר הסבר להכחשה לאחר השמעת הדברים הצביעו על קושי לייחס מהימנות לגרסת הנאשם בכללותה.

40. השוואת דברי הנאשם בבית המשפט לגרסאותיו במשטרה ת/9 ו-ת/6 מעלה סתירות בעיקר בכל הנוגע להותרת סימנים על גופה של המתלוננת. בהודעתו הראשונה ת/9 שלל בכלל אפשרות קיומם של סימנים כחולים על גופה של המתלוננת (ש' 8). בהודעתו השניה ת/6 מיתן התשובה וטען שלא היו סימנים על ידיה או פניה של המתלוננת אלא רק על גופה. סימנים אלו סיפרה שמקורם במכות שקיבלה בעבודת הניקיון (ש' 13). בעדותו בבית המשפט כבר אישר גם מקרה בו היה סימן כחול על פניה של המתלוננת וטען כי המתלוננת סיפרה לו שנפלה מסולם בעת הניקיון (עמ' 94 ש' 7). בענין זה כאשר נשאל בחקירה נגדית האם בשל הסימנים לא התיר למתלוננת ללכת לעבודה אישר כי לאחר שהיה אותו סימן על הפנים כתוצאה מן הנפילה מהסולם אמר **"את לא מתביישת שאת הולכת ככה עם סימנים כחולים בחוץ? זה כן אמרתי"** (עמ' 97 ש' 7). בעדותה

אשרה אמנם המתלוננת כי ייתכן שתוך כדי עבודתה נפלה מסולם ונגרם לה סימן קטן (עמ' 68 ש' 14). עם זאת, לא ברור מדוע יש להתבייש בסימן שמקורו בעבודה וכיצד מתיישב שיח זה עם הגרסה במשטרה בה הכחיש קיומם של סימנים והכחיש קיומם של סימנים על הפנים בפרט.

41. הנאשם הכחיש שתיית אלכוהול, אולם בניגוד לדבריו השוטר שהגיע לדירה ביום חול, בשעות הערב ציין כי הנאשם היה שיכור (עמ' 9 ש' 29). נתון זה מתיישב עם דברי שרונה על צריכת אלכוהול מופרזת.

42. בתחילת עדותו הראשית לשאלת הסנגורית האם בטרם החקירה הוסברה זכותו להיוועץ עם סגור השיב הנאשם בשלילה (עמ' 91 ש' 1). תשובה זו עומדת בסתירה לאמור בשתי הודעותיו **ת/6** ו-**ת/9** מהן עולה בבירור שהוסברו לנאשם זכויותיו. ההודעה **ת/6** מוקלטת כך שהאזהרה והסבר חוזר שלה לבקשת הנאשם מתועדים (**ת/17א**). גובת ההודעה **ת/6** לא הוזמנה על ידי ההגנה לחקירה והסנגורית לא העלתה כל הסתייגות בעת שההודעה הוגשה. גובת הודעה **ת/9** לא נשאלה אף שאלה ביחס לגביית ההודעה לרבות בענין מתן הסבר לנאשם על זכות ההיוועצות כפי שנכתב בגוף ההודעה.

43. הנאשם לא יכול היה להסביר כיצד זה שרונה, עמה אין לו כל קשר, שמעה גם היא מפי המתלוננת כי הוא מכה אותה ואף הבחינה בסימן על פניה. הנאשם אישר שאינו חושב שיש לה (לשרונה) סיבה לשקר בבית המשפט (עמ' 100 ש' 5). בהמשך שאל אותו התובע, אם כך מדוע שרונה תעיד כי המתלוננת סיפרה לה שהוא (הנאשם) מכה אותה. לנאשם לא היתה תשובה של ממש וענה "**תשאל שרונה**" (עמ' 100 ש' 15).

44. עדותו של הנאשם לא סיפקה הסבר יציב ומהימן לשאלה מדוע הוגשה תלונה נגדו. והתוצאה היא שאין הסבר אחר לתלונה, זולת התרחשות הדברים במציאות.

עד ההגנה - מעסיקו של הנאשם

45. עדותו של המעסיק מר זדה לא תרמה מאומה לשאלה שבמחלוקת. העד שלל אפשרות להתרחשות מעשי אלימות ובכך התבסס על העובדה שהנאשם מגיע מידי יום לעבודה ומתפקד כראוי. על אף ההיכרות הממושכת עם הנאשם, אישר העד כי היה בביתו רק פעם אחת וגם זה לפרק זמן קצר על מנת לקחת משם דבר מה. העד לא היה בבית הנאשם והמתלוננת באף אחד מן האירועים מושא כתב האישום ועל כן אין בעדותו דבר. התרשמותו מחיי המשפחה כפי שהשתקפו בעיניו בשמחות אליהן הזמין את הנאשם ואשתו אינה ראייה לאשר התרחש בדלת אמותיהם של השניים במועדים אחרים.

טענת הסנגורית לפגם בכתב האישום

46. הסנגורית העלתה בסיכומיה טענה לפגם בכתב האישום. על פי הטענה כתב האישום מנוסח באופן כללי וסתמי מבלי לנקוב בתאריכים מוגדרים לביצוע האלימות הנטענת. מועד העלאת הטענה והאופן בו הועלתה, ללא רשות בית המשפט, מנוגדים להוראות סעיף 151 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

47. לגופו של ענין, על פי האמורבסעיף 85(4)לחסד"פ, נדרשת המשיבה לכלול בכתב האישום תיאור עובדות המקרה, תוך ציון המקום והזמן, במידה ואפשר לבררם. במקרה שלפנינו, מדובר באלימות שהתרחשה לאורך תקופה ממושכת. המתלוננת לא ידעה לנקוב בתאריכים מדויקים בהודעותיה, אך עיגנה את התקופה באירועים ובהשוואה לאירוע האחרון, כך שהתקופה תחומה. יפים דבריו של השופט י. קדמי בספרו, "על סדר הדין הפלילי", חלק שני א', עמ' 916:

"כאשר אין מנוס מכך, ניתן להסתפק בכל הקשור לתיאור הזמן והמקום במושגים של

עמוד 12

"בסמוך" או "בקירוב"; ולעיתים אף אין מנוס מציון "מקום בלתי ידוע" באיזור כלשהו או "מועד בלתי ידוע" בתחומיו של פרק שזמן כלשהו (ובלבד: שאין בנקיבת מועד מדויק או מקום מסוים כדי לקפח את הנאשם בהגנתו...)

48. בענייננו רק באישום הרביעי ניתן למצוא ניסוח כללי שלא מוגדר בו תקופת זמן מסוימת. בשאר האישומים קיים ציון של מועד ספציפי או תקופה מסוימת בליווי סיפור רקע באופן שמאפשר לנאשם להתגונן. וודאי שהאמור בכתב האישום ובראיות שנשמעו אינו תומך בטענת התיישנות שהועלתה על ידי הסנגורית בסיכומיה. מאחר והנאשם מכחיש ביצוע עבירת אלימות כלשהן, ממילא לא היתה פגיעה בהגנתו בשל אופן תיאור הזמנים בכתב האישום.

סוף דבר

49. אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום תקיפת בת זוג, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית ואיומים, עבירות לפי סעיפים 382(ב), 382(ג) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ז, 31 ינואר 2017, במעמד הצדדים.